Драги Владо, од када сам у уторак, 13. октобра у касним поподневним часовима, сазнао за тужну вест, да више физички ниси са нама, потајно сам се надао да је у питању још једна твоја шала. Све си нас изненадио, отишао си без поздрава, неочекивано и прерано.

Волео си живот, волео си људе, волео си твој Шабац, илити мали Париз како си га звао, волео си Партизан, а понајвише од свега си волео твој Правни факултет Универзитета у Београду и твоје студенте. Волео си поезију Матије Бећковића, Мике Антића, Диса, Змаја, знао си напамет читав опус великог Његоша, уживао у драмама Шекспира, Бранислава Нушића, Синише Ковачевића, прози Јанка Веселиновића и Слободана Селенића, песмама Ђорђа Балашевића.

На Правном факултету, си након завршене Шабачке гимназије, изабран за студента генерације, а након тога и за асистента на предмету Римско право 2003. године. Не смемо заборавити и на то да си најнаграђиванији беседник на нашим просторима, побеђивао си више пута на такмичењу у беседништву Правног факултета, али и на фестивалу *Lux Verbi* у Сремској Митровици и на финалним такмичењима Правних факултета у беседништву, одржаним 2000. године у Нишу и 2001. године у Београду. Учио си право од својих професора Обрада Станојевића и Мирослава Мике Милошевића. Посебно морам да укажем на диван однос који си имао са професором Милошевићем, то је однос који је превазилазио однос између професора и асистента. Не могу да заборавим са колико си га туге и поштовања испратио са истог овог места, са којег данас и ми тебе испраћамо.

Са успехом си магистрирао, докторирао, а затим си фебруара 2018. године изабран у звање ванредног професора. Поред научног рада, нарочито морам да истакнем страст коју си показивао према наставном раду, дуго се на нашем факултету неће појавити такав предавач и беседник.

Амфитеатар Радомир Лукић, популарна петица, била је испуњена до последњег места, када си ти држао предавања и вежбе. Тако је било и у среду, 7. октобра ове године, када си последњи пут стао пред своје студенте, бруцоше, који су те чекали да се појавиш и у овај уторак, али те нажалост свих нас нису дочекали.

Често ироничан, саркастичан, од многих несхваћен. Увек свој и слободан. Ја ћу те заувек памтити као сетног интелектуалца, од којег сам много научио и са којим сам могао да причам о различитим темама, о књижевности, историји, позоришту, филму, праву, политици. Такав спој ерудиције и знања, које си ти поседовао, се ретко среће у овом нашем суровом потрошачком друштву, у којем се често заборавља на праве вредности. Ти никад ниси заборавио ко си и одакле си, ниси заборављао на своје корене и увек си истицао са поносом да си Србин и патриота. Због свега тога, искрено ће ми недостајати наши дуги разговори и жалићу за многим неиспричаним причама, за које увек наивно верујемо да ће бити довољно времена.

Овог месеца планирао си два пута да гледаш у позоришту твоју омиљену драму, Путујуће позориште Шопаловић, великог Љубе Симовића. Драму у којој си глумио као члан драмске секције Шабачке гимназије, а затим си исту и са успехом режирао пре више од двадесет година на Правном факултету. У тој драми постоји и лик глумца Филипа Трнавца, за кога је уметност једини свет и који у једном тренутку изговара „Ја ћу да устанем, згажен, згромљен, тлачен, на челичне војске, са дрвеним мачем“.

Много си пута показао своју храброст драги Владо, изговарајући, оно што неки нису смели ни да помисле, те си као Филип Трнавац на челичне војске ударао дрвеним мачем. И због тога неретко сносио последице.

Последњих месеци си често у друштву певушио песму Арсена Дедића Одлазак, коју је написао песник Тин Ујевић. Ту песму си ми послао и када ми је отац пре две недеље преминуо. У тој песми, између осталог, пише „Тамо, тамо да путујем, тамо, тамо да тугујем, Да чујем оне старе басне, да млеко плаве бајке саснем, Да више не знам себе сама, ни дима бола у маглама“,

Путуј драги мој Владо, путуј у неки бољи и праведнији свет, у којем ћеш сигурно бити спокојнији, срећнији, слободнији, где ће до изражаја поново доћи твоја ерудиција, твој таленат за уметност, за глуму, песму, беседништво. Путуј, и одмори се. Тамо у том неком бољем свету, чекају те твоји родитељи, отац Милорад и дивна мајка Славица и твоји драги професори Обрад Станојевић и Мирослав Мика Милошевић.

Душко Ковачевић, твој Шапчанин, записао је у свом делу Сабирни центар, драми коју си много волео и често у нашим разговорима цитирао, „да на гробљу свако од нас почиње свој други живот из почетка: први дан, прва недеља, шест недеља, шест месеци, прва година, друга година…десет година, двадесет, а онда, полако почињемо да умиремо и по други пут- у сећањима. Тада почиње наша бесконачна и вечна смрт. Нестајемо из живота, у разговорима, причама, сећањима“.

Зато је наша дужност, драги Владо, да док смо живи, чувамо и негујемо успомену на тебе и твој ведри дух, на твоје знање и образовање, и на тебе, најбољег беседника којег је Правни факултет Универзитета у Београду икада изнедрио. Почивај у миру драги мој пријатељу и нека ти је вечна слава и хвала.